

gimnazijec Anton Mahnič ustanovil list „Vrt“. Povabil je tovariše, naj bi sodelovali, kar so mu radi obljubili, a malo storili. Šolske skrbi so list zamorile.

V bogoslovnici je našel njegov duh prave dušne hrane. Zaglobil se je v modroslovske in bogoslovske nauke z vso silo, da se je v njih vrlo odlikoval. Tudi v bogoslovnici je nagovarjal tovariše, naj bi se družili na literarno delo, naj bi se shajali in vadili v govoru in v pismu. Nekateri so se res poprijeli dela, a kmalu zopet popustili. On pa je še nadalje uril pero in v mislih snoval načrte za bodočnost. Vzoren vzgled tebi, slovenska mladina! Tudi ti se ne izgublaj v dnevnih malenkostnih opravilih, ali celo v ničemernih pustolovnih in sentimentalnih mislih in čustvih, ampak dvigni srce k resnici, in vzori naj ti polnijo mlado dušo! Narod potrebuje mož, izobraženih, zdravih, podjetnih: ne zlizanih mehkužnežev, ne pokvarjenih pohotnežev, ne sanjačev.

Nadškof Andrej Gollmayr je leta 1875. postavil mladega mašnika Antona Mahničiča za odgojitelja v knezonadškofijsko deško semenišče. Bil nam je duhovni oče. Vnemal nas je za čisto in sveto krščansko življenje in nam poudarjal, da le čisto srce je zmožno moških dejanj.

Vnemal nas je za one nauke, ki zanimljejo celega človeka, um in srce, namreč za filozofijo. Vnemal nas je za Jezusa Kristusa in za katoliško cerkev. Zdel se nam je poduhovljen in vzvišen, ko se je vnel govore o Jezusu Kristusu ali o katoliški cerkvi.

Z živo besedo in lepim vzgledom jih je mnogo navdušil za svete vzore. Hranijo mu hvaležen spomin.

Da bi se nam sveti nauki vtisnili v srce in da bi se navdušenje ne ohladilo, nas je navajal, da smo pisali, česar smo se učili in kar smo čutili. Že tedaj nam je napovedal, da bo naša dolžnost braniti sv. vero z javnim delom in s peresom.

Z istim ognjem je predaval Novi Zakon v bogoslovnici od l. 1880. nadalje. Njemu ni bilo posebno do tvarine, ampak do načel, katera hrani sveto pismo in do njih vporabe v življenju narodov.

Tega ognja ni mogel dolgo skrivati. Več let se je pripravljaj, kako bi pred svetom nastopil in očitno spoznaval katoliški nauk nasproti krivim naukom, ki so se vsiljevali Slovincem pod zastavo narodnosti in narodnega napredka. Izdajati je začel list, ki je veliko dobrega storil. Tvarina in zlog „Rim. Katolika“ je pisana podoba Mahničičevega duha.

Od l. 1897. je škof na otoku Krku (Bekla, Veglia). Posvečen dne 7. svečana je dne 25. sušca začel apostolsko službo na naših otokih med Istro in Dalmacijo. Njegova vladikovina obsega izvečine Hrvate, le nekoliko je Italijanov. Tu se je ohranil še slovanski obred in se opravlja ponekod sveta maša v glagolskem misalu. Čeprav je ta slovanski ostanek iz davnih časov Italijanom trn v peti, vendar čuva vrli krški škof to pravico hrvaškega naroda z odločno vnemo. Saj mu je bila vedno pravica in resnica nad vse. Med njim in njegovo duhovščino vlada lepa jedinstvo, in Slovenija je lahko ponosna, da je dala svojega sina bratskemu narodu za višjega pastirja. Bog ga ohrani in mu daj videti na krških otokih naše Adrije najlepši napredek verskega življenja in narodne omike.

Dr. Jos. Pavlica.

Megla in srcé.

Pod nebom se megla prostira,
Kar solnce priplava nad njó,
In mokro zaveso predira
Mogočno in čarno takó.

Spomine mi vzbuja ta slika:
Tako se godi nam, ljudjé,
Kadar se razumu umika
Nestalno človeško srcé.

Anton Medved.